

Arrest

nr. 31 545 van 15 september 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X, in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger
 van
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 29 juni 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de minister van 10 juni 2009 om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 mei 2006 verklaart verzoekster, van Angolese nationaliteit, zich vluchteling als niet-begeleide minderjarige.

Tevens verklaart de Dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie op 4 mei 2006 dat de niet-begeleide minderjarige, zijnde verzoekster, onder zijn hoede komt.

Op 1 juni 2006 wordt Mevrouw T.D.V. aangewezen als voogd van verzoekster.

Op 23 augustus 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf.

Tevens neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoekster het bevel tot terugbrenging. Dit bevel wordt op 25 augustus 2006 aan de voogd van verzoekster ter kennis gebracht.

Op 7 december 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing van weigering tot verblijf.

Op 2 maart 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing dat aan verzoekster een aankomstverklaring mag worden afgeleverd geldig tot 1 mei 2007.

Op 24 april 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing dat de aankomstverklaring van verzoekster verlengd mag worden met 3 maanden.

Op 2 juli 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing dat de aankomstverklaring van verzoekster mag worden verlengd tot 15 september 2007.

Op 20 november 2007 stelt de Dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie vast dat de voogdij over verzoekster uitgeoefend door Mevrouw T.D.V. op 15 september 2007 van rechtswege wordt beëindigd.

Op 22 augustus 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 26 mei 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster onontvankelijk wordt verklaard. Het beroep tegen deze beslissing is gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) onder het nummer 43 034.

Op 10 juni 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit bevel is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Art. 7, al. 1-2° van de wet van 15 december 1980; verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen op datum van 11/12/2006.

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV dd. 25/08/2006. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve dus evenmin het voordeel van de rechtsbijstand kan toekennen. Het verzoek daartoe van verzoekster wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster het volgende aan:

“Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet - motiveringsverplichting ;

Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting;

Vernederende behandeling in de zin van art. 3 E. V.R.M.;

Manifeste beoordelingsfout.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoekster mede te delen zij het grondgebied dient te verlaten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen, doch dat er eveneens moet nagegaan worden of de administratieve rechtshandeling rationeel te verantwoorden is — quod non.

Inderdaad.

Er werd annulatieberoep aangetekend tegen de beslissing van onontvankelijkheid genomen in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet.

De beslissing van onontvankelijkheid stelt dat aan de verzoekster een uitwijzingsbevel dient betekend te worden. Het gaat over de thans aangevochten uitwijzingsbeslissing.

Indien de beslissing van onontvankelijkheid vernietigd zou worden dient ook het betrokken uitwijzingsbevel vernietigd te worden wegens vernuchtheid."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het bestreden bevel de redenen bevat waarom het werd genomen en werd gemotiveerd op grond van artikel 7, eerste, 2° van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij merkt op dat uit het bestreden bevel blijkt dat verzoekster niet legaal in het Rijk verblijft, dat dit gegeven ondubbelzinnig vaststaat en blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Verwerende partij is van mening dat deze vaststelling, die niet ernstig kan betwist worden door verzoekster, wel degelijk volstond om haar een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij duidt erop dat het bestreden bevel op afdoende wijze, zowel in rechte als in feite, werd gemotiveerd en dat de beweringen van verzoekster hieraan geen afbreuk kunnen doen. Met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), merkt verwerende partij op dat verzoekster niet duidelijk maakt op welke wijze het bestreden bevel een vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 van het EVRM. Tenslotte duidt verwerende partij erop dat verzoekster niet aantoont op welke wijze de door haar vooropgestelde wetsbepalingen geschonden worden.

3.3. In de repliekmemorie volhardt verzoekster in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

3.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, alinea 1, 2° van de Vreemdelingenwet, naar het feit dat verzoekster niet als vluchteling erkend werd en dat verzoekster reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op

grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Dit motief is tevens afdoende. De schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Uit het middel blijkt dat verzoekster kritiek uit op de inhoud van de bestreden beslissing, zodat verzoekster de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van het bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag; kan de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten: (...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. (...)”

Verzoekster uit kritiek op de motivering van de bestreden beslissing daar zij stelt dat verwerende partij een manifeste beoordelingsfout begaat door aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Bovendien dient de bestreden beslissing volgens verzoekster rationeel te verantwoorden te zijn. Daarnaast wijst verzoekster op de verknochtheid van het bestreden bevel en de beslissing van de gemachtigde van de minister waarbij de aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Immers, de beslissing van onontvankelijkheid stelt dat aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden betekend.

Er wordt opgemerkt dat verzoekster het hoofdmotief van de bestreden beslissing niet betwist. Het determinerend motief van de beslissing is immers gelegen in de vaststelling dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Verzoekster betwist deze vaststelling niet. De kritiek van verzoekster in het middel richt zich tegen de motivering van het bestreden bevel in het algemeen. Verzoekster wijst daarbij hoofdzakelijk naar de band van het bestreden bevel met de beslissing van de gemachtigde van de minister waarbij de aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze grieven van verzoekster tasten op zich niet de pertinentie van het ene determinerende motief aan.

Tevens dient opgemerkt te worden dat huidig beroep door verzoekster werd ingesteld tegen het bevel van de gemachtigde van de minister van 10 juni 2009 om het grondgebied te verlaten. In hoeverre verzoekster bij de opmerking over de verknochtheid van het in casu bestreden bevel en de beslissing van de gemachtigde van de minister van 26 mei 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, deze laatstgenoemde, niet in het geding zijnde beslissing aanvecht, kan deze kritiek van verzoekster bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd. Ten overvloede wordt opgemerkt dat het beroep tegen de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, wordt verworpen bij arrest van de Raad nr. 31 544 van 15 september 2009.

Er dient tevens te worden opgemerkt dat verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in feite niets anders vaststelt dan een situatie die door dat artikel gevisieerd wordt. Dergelijke vaststelling dat één van de situaties vermeld in artikel 7 van de Vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en in feite van het bevel, zonder dat verwerende partij gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen. Dergelijke vaststelling door verwerende partij doet geen zins uitspraak over een recht op verblijf en heeft met andere woorden geen uitstaans met de appreciatiebevoegdheid van verwerende partij in het kader van de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat de motivering niet afdoende zou zijn. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De door verzoekster aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen of een manifeste beoordelingsfout heeft begaan. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister haar op kennelijk onredelijke wijze bevel heeft gegeven om het grondgebied te verlaten.

3.5. Inzoverre verzoekster de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient opgemerkt te worden dat verzoekster nalaat uiteen te zetten op welke wijze zij dit verdragsartikel geschonden acht. In de mate dat verzoekster zich op de schending van artikel 3 van het EVRM beroept, is het middel onontvankelijk.

3.6. Inzoverre verzoekster de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur inroept, stelt de Raad vast dat verzoekster nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur zij nog geschonden acht. Het is niet aan de Raad dit te specificeren (RvS 22 november 2005, nr.151.540).

3.7. Verzoekster voert de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit voorgaande analyse en uit wat hierna volgt blijkt dat de gemachtigde van de minister op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET